

вота убива всичко, което иде или много рано или много късно. Не е ли на време — то е червоедица.

— Право, Бояне, но като те слушамъ, почвамъ да скърбя, защо не си дошълъ по-рано тукъ. Ти вече тъй ми харесвашъ, че. . .

— Где да съмъ дошълъ. . . Не туку тъй хората сж опредѣлили по единъ празниченъ день на седмица; по единъ Великденъ въ година! Това сж дни на равносмѣтка. А равносмѣтката е необходима въ живота не само на отдѣлния човѣкъ. Трѣбаше следъ години на самозабрава и лутане, да дойда тукъ, срѣдъ тишината на равна Добруджа, да тегля итогъ на моитѣ дѣла и да се зачервя отъ тѣхъ. . .

— Остави, остави, драги, това. . . Азъ се радвамъ, че ти се отричашъ.

— Не само отричамъ, . . . Но азъ съмъ пропадналъ. . .

И съ едно самовглѣбяване и откровеностъ, въ каквото попадатъ само хора, способни къмъ превъзможване, той разказа цѣлия си животъ съ всичкитѣ падения, съ всички прелѣствания, каквито могатъ да станатъ въ голѣмия градъ. Той разтвори цѣлата си душа, чувствувайки се, че му става по-леко и накрай просълзень, захлупи глава на колѣне и зариди.

Стойко го изслуша безъ да продума и когато другарятъ му се разхълца — домилѣ му. Ала не му даде сърдце да го утеша, защото разбираше колко е падналъ той и колко много трѣба да бжде внимателень за бждаще, за да не попадне пакъ въ примкитѣ на тоя животъ.

Тогава Стойко се замисли за Магнева и въ душата му се издигна голѣма благодарностъ. Той благодареше ней, че увлеченъ въ нейната чиста любовъ, сърдце му не даваше да мисли за друга; мислейки за нея, той отбѣгваше порочнитѣ мѣста, отъ боязънь да не оскверни чистата любовъ. И разбра колко ценно е за чо-